

[Justitsministeren]

de enkeltpersoner, der sidder i ledelserne, være en mulighed for, at domstolene efter en konkret vurdering i de enkelte tilfælde kan bestemme, at der skal gøres indskrænkninger i offentlighedsprincippet, indtil der foreligger en domstolsafgørelse om, hvorvidt tiltalte måtte være skyldig.

Jeg må tage afstand fra, at der på det område indføres en diskriminerende særlovgivning for de finansielle institutioner, og på den baggrund må jeg sige, at regeringen ikke kan tilslutte sig Fremskridtspartiets beslutningsforslag.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt starte med at slå fast, at for Socialdemokratiet er det meget væsentligt og et fundamentalt princip, at retsmøder i videst muligt omfang skal foregå i offentlighed. Dermed også være sagt, at vi er meget optaget af, hvordan den mulighed, der er i retsplejeloven for navneforbud, dørlukning og referatforbud, anvendes.

Det, der jo lægges op til i beslutningsforslaget, er at tage en speciel gruppe ud og fastlægge specielle retningslinier for denne gruppe, nemlig institutioner, der er underlagt Finanstilsynets tilsynsmyndighed, eller medlemmer af disses styrelser eller direktioner. Det må vi på det kraftigste advare imod, ligesom vi heller ikke mener, at man på baggrund af en enkelt persons specielle interesser bør gribe til lovgivning. Det må vi klart afvise.

Til gengæld synes vi, man skulle være opmærksom på, endda overordentlig opmærksom på, hvorledes domstolene generelt i praksis anvender den mulighed, der ligger i retsplejeloven. Vi fik i 1990 fra justitsministeren til Retsudvalget sendt en undersøgelse af, i hvilket omfang domstolene i praksis træffer afgørelse om anvendelse af dørlukning, referat- og navneforbud.

Man må vel sige, at det var et meget begrænset materiale, alene af den grund at det kun var tre steder i landet, nemlig retten i Fjerritslev, kriminalretten i Hillerød og en afdeling for straffesager samt for grundlovsforhør i Københavns Byret, der var medtaget. Heller ikke alle spørgsmål til de tre steder, der var oplysninger fra, fik vi besvaret.

Derfor må vi konstatere, at vi i dag ikke har et ordentligt grundlag at vurdere ud fra. Vi sav-

ner bl.a., som det ofte er blevet fremhævet, en nøjere undersøgelse af, hvorvidt der i dag eksisterer en social ubalance ved beslutningen om navneforbud m.v. Der er noget, der tyder på, at der er en ubalance socialt set.

Uanset at vi fra justitsministeren har fået at vide, at det er en relativt ressourcekrævende opgave at lade en egentlig undersøgelse omfattende alle landets retter foretage, så finder vi faktisk, at dette spørgsmål er så vigtigt, at vi godt vil opfordre justitsministeren til at få iværksat dette arbejde så hurtigt som muligt, netop ud fra ønsket om at få klarlagt, hvordan udviklingen har været landet over i de seneste år, således at vi fremover sikrer princippet om, at retsmøder i videst muligt omfang foregår i offentlighed, og at vi kan afvise enhver snak om, at der er manglende social balance.

John Vinther (KF):

Den konservative gruppe kan kun tilslutte sig justitsministerens afstandtagen fra beslutningsforslaget. Det må siges at være et grundlæggende princip i dansk retspleje, at retten af beskyttelseshensyn kan udstede navneforbud, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Vi kan ikke i den konservative gruppe acceptere, at der skal ske en diskrimination på dette område. Finansielle institutioner og enkeltpersoner i sådanne ledelse må have samme mulighed for beskyttelse som alle andre. Jeg kan altså ikke få øje på et sagligt begrundet behov for at udelukke muligheden for navneforbud i disse sager.

Den konservative gruppe er imod, og vi tager afstand fra beslutningsforslaget.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Dette beslutningsforslag synes ganske unødvendigt. Retsplejeloven foreskriver regelsæt gældende for alle borgere i dette land. Personer i den finansielle sektor er således omfattet af retsplejelovens bestemmelser, og det kan ikke accepteres, at disses ledelser ikke skal nyde samme retsbeskyttelse, især ikke når vi ved, hvordan den blotte omstændighed, at man bliver part i en retssag, kan blive til ubodelig skade for den pågældende person, uanset om personen findes skyldig eller ej. Enhver domsafsigelse er offentlig, hvorfor en afgørelse altid vil komme til offentlighedens kendskab.

På Venstres vegne må jeg afvise forslaget.